

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery ve věci

žalobce: **HELIVO s.r.o.**
sídlem Karlovo nám. 14-15/292, Praha 2
zastoupený advokátem JUDr. Vladimírem Muzikářem
sídlem Havlíčkova 13, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2016, č. j. 46522/16/5100-41457-708784

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), žalovaný delegoval místní příslušnost k výkonu správy všech daní žalobce, s výjimkou daně z nemovitých věcí a daně z nabytí nemovitých věcí, z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční

úřad pro Jihomoravský kraj,
a to s účinností od 21. dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž bylo toto rozhodnutí oznámeno.

I. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno nezákonně, neboť žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav a nebyly naplněny zákonné podmínky pro využití institutu delegace místní příslušnosti, zejména pak účelnost takové delegace. Konkrétně dle žalobce nebylo prokázáno, že by jeho sídlo zapsané v obchodním rejstříku nebylo jeho sídlem skutečným a že by se jeho ekonomické aktivity odehrávaly výlučně nebo převážně pouze v jeho provozovně v Boskovicích. Žalovaný vycházel pouze z místního šetření provedeného dne 15. 3. 2016 v sídle žalobce, kde se nepodařilo dohledat označení žalobce. Toto místní šetření však bylo, jak žalobce v řízení také žalovanému sdělil, prováděno v okamžiku rekonstrukce budovy. Z tohoto důvodu dočasně nebyly dostupné identifikační znaky žalobce na budově. Tuto skutečnost však žalovaný dále nijak neproověřil.
3. Žalobce zdůraznil, že jeho sídlo v Praze je sídlem skutečným, probíhá v něm většina jeho aktivit a styk se zákazníky, obchodními partnery i úřady. V žádném případě se nejedná o administrativní budovu s mnoha „virtuálními sídly“. Jednatel žalobce v průběhu řízení předložil nájemní smlouvu k bytu (nikoli prostorám, kde se nachází sídlo žalobce), které obývá za svojí přítomnosti v Praze, kdy pracuje pro žalobce. Současně k podané žalobě žalobce předložil i podnájemní smlouvu, jíž má podnajaty prostory, kde se nachází jeho sídlo. Žalobce dále setrvale tvrdil, že v místě jeho sídla byla v roce 2010 a 2013 správcem daně provedena místní šetření a taktéž veškerá účetní, daňová i administrativní dokumentace se nachází v jeho sídle v Praze. Žalobce zde plní i své povinnosti vůči správě sociálního zabezpečení, kdy Pražská správa sociálního zabezpečení provedla v místě jeho sídla v roce 2012 a 2015 dvě kontroly. K tomu žalobce odkázal na protokoly o místním šetření správce daně ze dne 23. 1. 2013 a 25. 5. 2010 a protokoly o kontrole Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 27. 8. 2015 a 15. 11. 2012.
4. Dle názoru žalobce však žalovaný rozhodl na základě důkazů, které ve věci sám opatřil, a zcela ignoreoval tvrzení žalobce i jím předkládané důkazy (neprovedl další místní šetření v místě sídla žalobce, nijak se nevypořádal s důkazy žalobce – a to zejména s protokoly o provedených místních šetřeních). Postupoval proto v rozporu s pravidly pro hodnocení důkazů, důkazy nehodnotil v jejich vzájemné souvislosti a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Konkrétně žalovaný zcela bagatelizoval tvrzení pana L. S., zaměstnance provozovny žalobce v Boskovicích o tom, že účetní doklady žalobce jsou uloženy v Praze a že v Praze se nachází i centrála žalobce. Tímto postupem proto žalovaný porušil ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu.
5. Žalobce měl dále za to, že správce daně nepostupoval v souladu s ustanovením § 7 odst. 2 daňového řádu, podle kterého je povinen šetřit práva daňových subjektů a při správě daní si počínat tak, aby nevznikaly zbytečné náklady (a to jak správcí daně, tak daňovým

subjektům). Doposud přitom místně příslušnému správci daně žádné zbytečné náklady nevznikaly, žalobce

se správcem daně vždy komunikoval ze svého sídla, kde správce daně také provedl několikrát místní šetření. Napadené rozhodnutí však nastolilo stav, kdy žalobci vzniknou ve značné míře nadbytečné náklady, a to především s ohledem na to, že potřebná účetní, daňová i jiná dokumentace se nachází v sídle společnosti v Praze.

6. V neposlední řadě byl žalobce přesvědčen, že skutečným důvodem pro delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní je odbřemenění zahlceného správce daně – Finančního úřadu pro hlavní město Prahu – od povinností v oblasti správy daní tím, že se počet daňových subjektů, k nimž je místně příslušný, sníží. V daném případě se tak dle žalobce jednalo o zneužití institutu delegace místní příslušnosti k výkonu správy daní, což bylo dle žalobce patrné též z toho, že jedním z důvodů pro delegaci bylo také místo trvalého pobytu jednatele a společníka žalobce. S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření předně uvedl, že z obsahu spisu a provedených důkazů jednoznačně vyplynulo naplnění kritéria účelnosti provedené delegace místní příslušnosti k výkonu správy daní na navrhovaného správce daně v souladu s ustanovením § 18 odst. 1 daňového řádu. Stran námitky žalobce ohledně rekonstrukce budovy v době místního šetření, které proběhlo dne 15. 3. 2016, žalovaný konstatoval, že v době uskutečnění místního šetření nic nenavštěvovalo probíhajícím rekonstrukčním pracím (viz fotodokumentace k úřednímu záznamu ze dne 21. 3. 2016, č. j. 1804440/16/2002-52521-110499). Na adrese rejstříkového sídla žalobce nebyl tento nijak označen, a to současně na zvoncích, na dveřích, ani na poštovní schránce. Žalovaný k tomu doplnil, že pro efektivní výkon správy daní je nutné, aby byl daňový subjekt dohledatelný a v místě plynule kontaktní. Nadto žalovaný z výpisu z živnostenského rejstříku zjistil, že žalobce má nově zapsanu rovněž provozovnu na adrese Skalice nad Svitavou 196, 679 01 Skalice nad Svitavou, s datem zahájení provozování dne 1. 11. 2016.
8. Žalovaný byl dále přesvědčen, že s protokoly o provedených místních šetřeních předloženými žalobcem se dostatečně vypořádal, a to konkrétně na str. 5 napadeného rozhodnutí. Stejně tak se žalovaný vypořádal také s předloženou smlouvou o nájmu bytu nacházejícího se na adrese shodné s adresou sídla žalobce ze dne 25. 7. 2016. Předložil-li nyní žalobce jako důkazní prostředek smlouvu podnájemní, na jejímž základě má pronajaty prostory, kde se nachází jeho sídlo, nebylo žalovanému jasné, z jakého důvodu její existenci nesdělil již ve svém vyjádření ze dne 5. 10. 2016 a podnájemní smlouvu k tomuto svému vyjádření již dříve nedoložil.
9. K námitce žalobce ohledně vyjádření jeho zaměstnance, pana S., žalovaný upozornil, že pan S. vypověděl dne 28. 4. 2016 v rámci místního šetření provedeného správcem daně na adrese provozovny žalobce Komenského 298/50, 680 01 Boskovice, že účetní doklady

žalobce

se nacházejí částečně v Boskovicích a částečně v Praze. Ačkoliv toto tvrzení zčásti koresponduje

s tvrzením žalobce o umístění dokladů v Praze, toto nebylo dalším způsobem doloženo a jedná

se pouze o dílčí skutkové zjištění, které samo o sobě nesvědčí o účelnosti, ani účelnost nevyvrací. Dle žalovaného pak nelze tvrdit, že by žalobci delegací místní příslušnosti k výkonu správy daní vznikaly větší náklady než ty, které mu vznikaly doposud při dobrovolném přesunu dokumentů mezi provozovnou v Boskovicích a původním správcem daně. V této souvislosti žalobce citoval rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 10. 2016, č. j. 30 Af 32/2015 - 42.

10. Žalovaný se vyjádřil též k údajnému skutečnému důvodu vydání napadeného rozhodnutí spočívajícímu dle žalobce v „odbrevení“ Finančního úřadu pro hlavní město Prahu. V této souvislosti uvedl, že postupoval plně v intencích zákonného ustanovení, a jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, rozhodoval na základě okolností, jež osvědčily účelnost provedení delegace místní příslušnosti. Na základě všech výše uvedených skutečností proto žalovaný navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

III. Replika žalobce

11. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž setrval na svém stanovisku předestřeném v podané žalobě. Žalobce byl nadále přesvědčen, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav, nezdůvodnil, proč přistoupil k aplikaci výše uvedeného výjimečného opatření, a též dostatečně nezdůvodnil ani naplnění obou hledisek (účelnosti a hospodárnosti), tohoto výjimečného opatření – delegace místní příslušnosti. Ani z procesního hlediska pak žalovaný dle názoru žalobce nepostupoval správně, když zcela ignoroval tvrzení žalobce i jím předkládané důkazy. Žalobce dále konstatoval, že v řízení navrhl výslech svědka pana L. S., zaměstnance provozovny žalobce v Boskovicích o tom, kde jsou uloženy účetní doklady, jakož i o tom, kde probíhá převážná část činnosti žalobce. Závěrem žalobce učinil také návrh na výslech dalšího svědka, pana L. D., bytem P. 1094, P. 10, který je jednatelem společnosti NOBICA Real, s.r.o., jež žalobci podnají má prostory, ve kterých má umístěno sídlo, a který je s činností žalobce obeznámen.

IV. Duplika žalovaného

12. Také žalovaný reagoval na repliku žalovaného dalším vyjádřením, v němž odkázal na napadené rozhodnutí, potažmo na celý spisový materiál. Stran žalobcova návrhu na výslech svědka L. D. žalovaný konstatoval, že žalobce byl sdělením ze dne 27. 9. 2016, č. j. 42373/16/5100-41457-7808784, obeznámen s možností vyjádřit se k podnětu na delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní a vyzván k doložení relevantních důkazních prostředků. Měl tak prostor v rámci řízení o delegaci místní příslušnosti předložit veškeré relevantní důkazní

prostředky,
popř. navrhnout jejich provedení. Tuto možnost přitom dle žalovaného není možno suplovat až v rámci řízení před správním soudem. Žalovaný proto považoval žalobcův návrh za neopodstatněný.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil výslovný nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání (a naopak ve svém vyjádření ze dne 3. 4. 2017 vyčíslil náklady soudního řízení pro případ, že soud bude i přes navržené výsledky svědků rozhodovat o věci samé bez nařízení jednání) a žalovaný s takovým postupem souhlasil, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
14. Dle ustanovení § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Mezi účastníky řízení je v nyní souzené věci předmětem sporu, zda došlo k naplnění zákonných podmínek (konkrétně kritéria účelnosti) dle ustanovení § 18 odst. 1 daňového řádu, a zda tedy bylo možné v daném případě u žalobce přistoupit k delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní na jiného příslušného správce daně.
16. Podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu se místní příslušnost právnické osoby řídí jejím sídlem, kterým se rozumí adresa zapsaná v obchodním nebo obdobném veřejném rejstříku. Podle § 18 odst. 1 daňového řádu na žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejbližše společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, *jestliže je to účelné* nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; proti rozhodnutí ve věci delegace nelze uplatnit opravné prostředky.
17. Je zřejmé, že z citovaného ustanovení vyplývají dvě základní (nikoli kumulativní, nýbrž alternativní) kritéria pro delegaci, a to účelnost delegace nebo nezbytnost mimořádných odborných znalostí, kterými místně příslušný správce daně nedisponuje. Jak v této souvislosti judikoval již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 17. 7. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007 - 54, publikovaném pod č. 1720/2008 Sb. NSS: „(...) *řádná správa daní (...) vyžaduje ovšem, aby v konkrétních případech tam, kde to požadavky řádné správy vyžadují, byla zákonem stanovená příslušnost prolomena, a správu konkrétní daně konkrétního daňového subjektu vykonával jiný správce daně než ten, koho označuje zákon.*“

18. V nyní projednávaném případě přitom bylo aplikováno kritérium účelnosti, a proto se krajský soud dále zabýval pouze přezkoumáním naplnění tohoto kritéria. Účelnost delegace je neurčitým právním pojmem, jenž správní orgán interpretuje a aplikuje na konkrétní věc, přičemž

dle odborné komentářové literatury k daňovému řádu bude kritérium účelnosti naplněno např. v situaci, „kdy má podnikající fyzická osoba trvalý pobyt v územním obvodu působnosti jiného správce daně než svou provozovnu, v níž fakticky vykonává své podnikatelské aktivity.

V takovém případě bude s ohledem na zásady hospodárnosti, efektivity a šetrnosti daňového řízení vhodné delegovat místní příslušnost

ke správě daňových povinností na správce daně, v jehož obvodu územní působnosti se nachází provozovna této fyzické osoby, neboť zde budou k dispozici všechny dokumenty a jiné podklady sloužící k prokazování skutečností tvrzených daňovým subjektem v rámci daňových řízení, zde se bude zpravidla provádět místní šetření či daňová kontrola týkající se daňových povinností tohoto daňového subjektu (srov. § 80 odst. 1 a § 85 odst. 2). Obdobně je namístě postupovat v případě, kdy se sídlo právnické osoby zapsané v příslušném veřejném rejstříku liší od místa skutečného sídla této právnické osoby, tj. místa, na němž právnická osoba skutečně vykonává svou činnost, z něhož je skutečně řízena (srov. komentář k § 13 bod 17 a násl.). Výkon správy daní takových daňových subjektů místně příslušným správcem daně na základě jeho kompetence operovat při správě „svých“ daňových subjektů mimo svůj obvod územní působnosti (srov. § 14) by byl značně neefektivní a nevhodný“ (srovnej Baxa, J. a kol., *Daňový řád, Komentář I. díl*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2011).

19. Pojem účelnost je tak nutné vykládat s ohledem na obsah základních zásad správy daní, a to zejména zásady přiměřenosti, zákazu zneužití pravomoci, předvídatelnosti a klientského přístupu. Opodstatněným důvodem může být, jak vyplývá také z rozhodovací praxe správních soudů (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2016, č. j. 3 Af 27/2013 - 51, či rozsudek téhož soudu ze dne 12. 4. 2016, č. j. 3 Af 28/2013 - 45, oba dostupné na www.nssoud.cz), skutečnost, že k reálné ekonomické činnosti daňového subjektu dochází

na jiné adrese, než která je uvedena v obchodním rejstříku. Z hlediska účelnosti lze tedy přijmout závěr, že k delegaci může dojít tehdy, pokud se sídlo daňového subjektu zapsané do veřejného rejstříku liší od skutečného sídla. Zároveň je však nutno doplnit, že nemůže docházet k paušálním změnám místní příslušnosti v důsledku existence tzv. virtuálních sídel bez toho, aby se správce daně řádným způsobem neseznámil s důvody existence takových a obdobných forem sídel, neboť nikoli každá ekonomická činnost vyžaduje trvalé kancelářské či provozní prostory.

20. Ze skutkových zjištění učiněných v dané věci přitom nevyplývá, že by převážná část podnikatelských aktivit žalobce měla probíhat na adrese jeho rejstříkového sídla v Praze. Jak v této souvislosti vyplývá z obsahu spisového materiálu, prvotní zjištění byla v tomto směru učiněna Finančním úřadem pro hlavní město Prahu při místním šetření konaném na adrese sídla žalobce, Karlovo náměstí 14-15/292, Praha 2, dne 15. 3. 2016, z něhož byl pod č. j. 1804440/16/

2002-52521-110499 pořízen úřední záznam. Z tohoto šetření vyplynulo, že na dané adrese se nachází sedmipodlažní bytový dům, který má dva vchody pod ev. č. 14 a 15. V přízemí se nacházejí prodejny se samostatnými vchody. Hlavní vchodové dveře do domu ev. č. 14 a 15 byly v době kontroly uzamčeny. Žalobce zde neměl žádné označení, zvonek ani poštovní schránku.

21. Žalovaný přitom svůj závěr o skutečném sídle žalobce neopíral pouze o tato zjištění, ale hodnotil je společně s dalšími okolnostmi prokazujícími, že se reálná provozovna odlišuje od sídla rejstříkového. Správce daně v této souvislosti z živnostenského rejstříku zjistil, že obsahem předmětu činnosti žalobce je výroba nebezpečných chemických látek a nebezpečných chemických směsí a prodej chemických látek a chemických směsí klasifikovaných jako vysoce toxické a toxické (živnostenské oprávnění č. 1), a výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 a 3 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (živnostenské oprávnění č. 2). Na svých internetových stránkách (www.helivo.cz) žalobce uvádí, že se zabývá velkoobchodní a maloobchodní činností v oblasti distribuce přípravků na ochranu rostlin. Dále zde uvádí, že maloobchodní prodejna v Boskovicích (na adrese provozovny žalobce Komenského 298/50, Boskovice) nabízí balení přípravků pro zemědělství, lesnictví, zahrádkářství a další podobné obory.
22. Při místním šetření provedeném dne 28. 4. 2016 přímo na adrese provozovny žalobce - Komenského 298/50, Boskovice (viz úřední záznam ze dne 28. 4. 2016, č. j. 2168832/16/3007-00510-703235) správce daně zjistil, že pro veřejnost je žalobce dostupný právě na této adrese. Z fotodokumentace pořízené pracovníky správce daně na místě samém je zřejmé, že se na adrese provozovny nachází prodejna zboží nabízeného žalobcem (přípravky na ochranu rostlin, substráty, hnojiva atd.) a tato prodejna je přístupná pro veřejnost. Nacházejí se zde též zařízené kancelářské prostory, žalobce je zde řádně označen, včetně pravidelné provozní doby a kontaktu na odpovědnou osobu. V době místního šetření byl v prodejně přítomen zaměstnanec žalobce, pan S. Ten vypověděl, že na prodejně pracuje sám, ostatní zaměstnanci jsou v terénu. Dále správci daně sdělil, že účetní doklady jsou uloženy jak v Boskovicích, tak v Praze; skladovací prostory jsou umístěny na ulici Chrudichromská, Boskovice.
23. Za účelem doplnění informací získaných při místním šetření se pak správce daně neúspěšně pokusil kontaktovat jednatele žalobce, pana T. K. (viz úřední záznam ze dne 2. 5. 2016, č. j. 2204588/16/3006-00030-702555). Následně byl proto opětovně kontaktován pan S. (zaměstnanec žalobce), který uvedl, že účetnictví žalobce zpracovává daňový poradce se sídlem v Brně. Dodal, že v současné době má žalobce pět zaměstnanců, kteří mají zapsáno místo výkonu práce v Boskovicích, centrála je však v Praze, neboť hlavními dodavateli žalobce jsou dodavatelé z Prahy. Dne 3. 5. 2016 sdělil jednatel žalobce pan T. K. správci daně, že v kanceláři v Praze pobývá třikrát do týdne, pro tyto účely si plánuje v budoucnu pořídit v Praze vlastní byt. Dále uvedl, že účetnictví je zpracováváno interně, pouze pro účely daňového přiznání k dani z příjmů využívají služeb auditorské společnosti v Praze (viz úřední záznam ze dne 3. 5. 2016, č. j. 2214480/16/3006-00030-702555). Z výpisu z obchodního rejstříku správce daně zjistil, že místem trvalého pobytu jednatele žalobce pana T. K.

je V. 476/39, B. Dále z Vyúčtování daně z příjmů ze závislé činnosti žalobce za zdaňovací období roku 2015 vyplynulo, že žalobce měl 5 zaměstnanců, přičemž všichni měli evidováno místo výkonu práce v Boskovicích.

24. Krajský soud v této souvislosti dále připomíná, že žalobce nečinil spornou skutečnost, že má v živnostenském rejstříku zapsanu provozovnu na adrese Komenského 298/50, Boskovice. Nesouhlasil však se závěry žalovaného, že jeho sídlo zapsané v obchodním rejstříku není jeho skutečným sídlem a že se jeho ekonomické aktivity odehrávají výlučně či převážně v jeho provozovně v Boskovicích. Dle žalobce proto v posuzovaném případě nebylo naplněno kritérium účelnosti delegace místní příslušnosti k výkonu správy daní.
25. Takto předestřené argumentaci žalobce však krajský soud nepřisvědčil. V souladu se závěry, ke kterým krajský soud dospěl již ve své předchozí rozhodovací činnosti (k tomu srovnej např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 17. 8. 2016, č. j. 62 Af 60/2015 - 37, ze dne 11. 7. 2016, č. j. 30 Af 44/2014 - 30, a ze dne 7. 10. 2016, č. j. 30 Af 32/2015 - 42, všechny dostupné na www.nssoud.cz), je při rozhodování o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní dle ustanovení § 18 odst. 1 daňového řádu podstatné právě místo reálného každodenního chodu daňového subjektu s ohledem na oblast jeho činnosti (podnikání). Uvedený závěr krajského soudu přitom potvrdil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 230/2016 - 18, publikovaném pod č. 3486/2016 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil následující závěry: „*Správní orgán rozhodující o delegaci místní příslušnosti správce daně z důvodu účelnosti (§ 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) zkoumá zejména, zda realizace podnikatelských aktivit probíhá v místě formálního sídla daňového subjektu, v místě jeho provozovny či jinde, resp. o jaký druh podnikatelských aktivit se jedná.*“ Rozhodnou je tedy v daném případě právě skutečnost, kterou ani sám žalobce v podané žalobě nerozporoval, že každodenní chod podnikatelské činnosti žalobce je zajišťován konkrétními zaměstnanci v jeho provozovně v Jihomoravském kraji.
26. Na učiněný závěr o účelnosti delegace místní příslušnosti nemohlo mít (s ohledem na výše předestřené judikatorní závěry), dále vliv ani tvrzení žalobce, že v místě jeho rejstříkového sídla má pronajaté kancelářské prostory, přičemž ve správním řízení předložil Smlouvu o nájmu bytu ze dne 25. 7. 2016 a v soudním řízení toto tvrzení dokládal Smlouvou o podnájmu nebytových prostor ze dne 31. 12. 2008. Krajský soud již na jiném místě tohoto rozhodnutí zdůraznil, že při rozhodování o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní dle ustanovení § 18 odst. 1 daňového řádu je podstatné místo reálného každodenního chodu daňového subjektu s ohledem na oblast jeho činnosti (podnikání). Vyjádřil-li se žalovaný k charakteru předložené Smlouvy o nájmu bytu ze dne 25. 7. 2016, učinil tak dle názoru krajského soudu toliko podpůrně. Stejným důvodem svědčícím o naplnění kritéria účelnosti delegace místní příslušnosti k výkonu správy daní v daném případě byla skutečnost, že ke skutečnému každodennímu chodu žalobce dochází dle zjištění orgánů finanční správy v provozovně žalobce v Jihomoravském kraji.

27. Z hlediska hospodárního fungování a výkonu daňové správy je však zásadní, aby „*daňové sídlo*“ žalobce představovalo místo provozu, kde může ze strany daňové správy docházet k případnému uskutečňování místních šetření, daňových kontrol, bezprostřednímu kontaktu s daňovým subjektem a ověřování skutečností v reálném provozu a výkonu podnikatelské činnosti. Na tomto místě je přitom dle krajského soudu vhodné opakovaně zdůraznit, že předmětem ekonomické činnosti žalobce je velkoobchodní a maloobchodní činnost v oblasti distribuce přípravků na ochranu rostlin, konkrétně prodej přípravků pro zemědělství, lesnictví, zahrádkářství a další podobné obory. Lze doplnit, že i kdyby bylo v řízení prokázáno, že žalobce si skutečně podnájímá kancelářské prostory v budově na adrese svého rejstříkového sídla, nelze s ohledem na výše uvedené judikatorní závěry přijmout argumentaci žalobce ztotožňující místo skutečného výkonu jeho podnikatelské činnosti s místem rejstříkového sídla v Praze (k tomu viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 3. 2018, č. j. 30 Af 71/2016 - 32, ze dne 15. 2. 2018, č. j. 30 Af 31/2016 - 50 či ze dne 16. 12. 2017, č. j. 30 Af 89/2015 - 84, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů proto krajský soud ani nepovažoval za relevantní provádět dokazování navrženou Smlouvou o podnájmu nebytových prostor ze dne 31. 12. 2008, resp. listinami obsaženými již ve správním spisu (protokoly o místním šetření a kontrole, nájemní smlouvou, ad.); a z týchž důvodů nepřistoupil ani k výsledku navrženého svědka pana L. D. a L. S.
28. S ohledem na posledně uvedené se tak dle názoru krajského soudu žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s veškerou argumentací žalobce uvedenou v jeho vyjádření, přičemž přezkoumatelným způsobem odůvodnil také svůj závěr o naplnění kritéria účelnosti delegace v posuzovaném případě. K tvrzení žalobce o rekonstrukci, která měla probíhat v době místního šetření provedeného na adrese jeho rejstříkového sídla, se pak žalovaný dostatečně vyjádřil na str. 4 napadeného rozhodnutí, kdy uvedl, že „*během místního šetření nic nenasvědčovalo skutečnosti, že by zde docházelo k rekonstrukčním pracím a pokud tomu tak opravdu bylo, není pravděpodobné, že by došlo k odstranění veškerých identifikačních znaků daňového subjektu najednou, a to jak na stěnách v prostorách budovy, kde se nachází rejstříkové sídlo daňového subjektu, na zvonku, tak i na poštovní schránce*“. Krajský soud se s těmito závěry žalovaného plně ztotožnil, když i dle jeho názoru není z fotodokumentace, jež je přílohou úředního záznamu ze dne 21. 3. 2016, č. j. 1804440/16/2002-52521-110499, patrné, že by jak na budově samotné, tak v ulici probíhaly jakékoli rekonstrukční práce. Z fotografií č. 1 - Celkový pohled na dům a č. 2 - Celkový pohled vchod č. ev. 14, není zřejmé, že by na vnější fasádě budovy probíhaly jakékoli práce. Budova je naopak označena množstvím vývěsních štítů jednotlivých provozovatelů. Na fotografiích detailu obou vstupů do budovy ev. č. 14 a ev. č. 15 jsou zachyceny identifikační štítky a tabulky konkrétních subjektů (fotografie č. 4, 8 a 9 přílohy úředního záznamu ze dne 21. 3. 2016, č. j. 1804440/16/2002-52521-110499). Nic proto nesvědčí tvrzení žalobce o probíhajících rekonstrukčních pracích, a tedy ani nebylo nutno, aby žalovaný v tomto ohledu prováděl další místní šetření, které by dle krajského soudu bylo v daném případě nadbytečné.

29. K protokolům o místních šetřeních (protokol ze dne 25. 5. 2010, č. j. 110029/10/002931107729, ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1937/13/2002-05401-107407, 15. 11. 2012, č. 1669/12/112 a ze dne 27. 8. 2015, č. 1748/15/112), jež žalobce zmiňuje v podané žalobě, se žalovaný vyjádřil na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde zdůraznil, že ačkoli proběhlo u žalobce místní šetření v místě jeho sídla, zásadní pro efektivní výkon správy daní je umístění správce daně co nejbližší skutečnému místu ekonomické činnosti (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem).
30. Je třeba opakovaně zdůraznit, že smyslem institutu delegace místní příslušnosti k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně je zajištění efektivity a hospodárnosti správy daní tam, kde existuje předpoklad, že jiný příslušný správce daně bude schopen zajišťovat správu daní daňového subjektu s menšími náklady a efektivněji. V nyní posuzovaném případě je přitom nesporné, že sídlo žalobce zapsané ve veřejném rejstříku se sice nachází na konkrétní adrese v Praze, avšak provozovna, v níž probíhá reálná ekonomická činnost žalobce (tj. prodej přípravků pro zemědělství, lesnictví, zahrádkářství a další podobné obory), se nachází v Jihomoravském kraji. Právě místo reálného každodenního chodu a činnosti daňového subjektu je přitom při rozhodování o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní podstatné. Je totiž žádoucí a účelné, aby správu daní prováděl právě ten finanční úřad, v jehož obvodu je tato činnost *de facto* vykonávána. Pro úplnost krajský soud uvádí, že delegací místní příslušnosti správce daně nejsou nijak dotčeny možné aktivity žalobce co do výběru místa pro jednání s dodavateli či obchodní vedení společnosti. Žalobci tak v daném případě nic nebrání v tom, aby si ponechal své formální sídlo zapsané v obchodním rejstříku na adrese Karlovo náměstí 14-15/292, Praha 2.
31. V dané věci je zřejmé, že delegace byla provedena za účelem zajištění řádného a efektivního výběru daní, přičemž nelze dospět k závěru, že by reálně jakkoli negativně zasáhla do práv žalobce. Žalobce kromě svých obecných tvrzení (nárůst finančních nákladů spojených s přesunem účetních dokladů) neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplynulo, v čem konkrétně by pro něj delegace měla být omezující, když ve svých důsledcích nejsou delegací nijak dotčeny ani možné aktivity žalobce co do výběru místa pro jednání s obchodními partnery. Rovněž skutečnost, že si žalobce dle svého tvrzení dosud řádně plní všechny své další zákonné povinnosti, nemůže na důvodnosti delegace nic změnit. Je třeba připomenout, že smyslem institutu delegace příslušnosti k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně je zajištění efektivity a hospodárnosti správy daní tam, kde existuje předpoklad, že jiný věcně příslušný správce daně bude schopen zajišťovat správu daní daňovému subjektu s menšími náklady a efektivněji. Není tedy podmínkou, že by správce daně mohl přistoupit k delegaci místní příslušnosti, resp. k podání podnětu k delegaci, až poté, co by u konkrétního subjektu byly v rámci správy daní zjištěny nedostatky.
32. Pokud pak žalobce zpochybňoval též závěry žalovaného o tom, kde konkrétně se nacházejí účetní doklady žalobce, krajský soud v této souvislosti konstatuje, že tato okolnost

představuje pouze podpůrný argument žalovaného; navíc s ohledem na současné technické možnosti komunikace (včetně elektronické komunikace) umožňující bez problémů překonávat vzdálenosti mezi reálným místem fyzického uložení dokumentů a sídlem správce daně, je nerozhodné, v jakém místě se účetní doklady reálně nacházejí.

33. Namítal-li žalobce dále, že jedním z důvodů pro delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní byl také trvalý pobyt jednatele a společníka žalobce, pana T. K. v Brně, krajský soud k tomu uvádí, že žalovaný tuto skutečnost opět užil toliko jako podpůrnou argumentaci svědčící o navázanosti aktivit žalobce a jeho podnikatelské činnosti na území Jihomoravského kraje. Snadná zastižitelnost jednatelů žalobce přitom představuje důležitou okolnost z hlediska účelné správy daní, takže ani v tomto ohledu nelze žalovanému ničeho vytknout.
34. Stran námitky žalobce, že skutečným důvodem pro delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní mělo být „*od břemenění*“ zahlceného správce daně - Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, krajský soud uvádí následující:
35. Zdejší soud si je vědom názoru Nejvyššího správního soudu, uvedeného např. v rozsudku ze dne 28. 8. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007 - 63, dostupném na www.nssoud.cz, že „*delegací provedenou mimo rámec zákonem vymezených důvodů bez soudní kontroly by mohlo docházet k účelovému zneužití tohoto institutu, neboť daňová správa by tak mohla řešit své vlastní, ryze administrativní, potíže s konkrétními daňovými subjekty vůbec nespojené, např. nedostatečné kapacity správců daně, a tak podstatnou měrou vůbec popřít smysl zákonem stanovené místní příslušnosti*“ (obdobně srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2008, č. j. 5 Afs 30/2007 - 50, dostupný na www.nssoud.cz). Dle krajského soudu se však o takový případ v posuzované věci zjevně nejednalo. Nejenže tato námitka žalobce zůstala toliko v rovině ničím nepodložených tvrzení, ale nadto v daném případě vůbec neodpovídá skutkovým zjištěním učiněným v předcházejícím správním řízení. Žalovaný ve svých závěrech vyšel z řádně odůvodněných zákonných důvodů obsažených v § 18 odst. 1 daňového řádu, a tedy se z jeho strany v žádném případě nejednalo o účelový krok, nýbrž o postup naplňující účel zákonné úpravy.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. června 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu